

Arrest

nr. 121 452 van 26 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Liberiaanse nationaliteit te bezitten en tot de Limanja tribe te behoren. U bent geboren te Yekepa op 2 februari 1976.

U huwde met (C.J.) en samen met hem heeft u een kind, (M.K.). Uw zoon is geboren in 1998. Omdat hij in Ivoorkust geboren is heeft hij volgens u de Ivoriaanse nationaliteit. In 2001 ontvluchtten jullie Liberia wegens de burgeroorlog in uw land en jullie vluchtten eerst naar Guinee en later naar Danane (Ivoorkust). Af en toe reisde uw man voor enkele maanden weer naar Liberia, om er geld te verdienen. Van een vriend van uw man, vernam u dat hij in 2009 in Liberia gedood werd door mensen die hem niet vergeven hadden wat hij tijdens de burgeroorlog gedaan had. Van vrienden van uw man vernam u dat hij immers een rebel was bij het NPLF van Charles Taylor. U reisde verder naar Benin, waar u tot 2011 bleef. Van Benin reisde u naar Turkije, vanwaar u verder reisde naar Griekenland. Twee maanden voor

het interview met het CGVS reisde u van Griekenland naar België, waar u op 23 september 2013 bij de Dienst Vreemdelingenzaken een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst in 2001 te hebben verlaten wegens de burgeroorlog in uw land en u vreest bij terugkeer naar Liberia vervolging door de mensen die uw man in 2009 doodden, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient te worden vastgesteld dat u vaag blijft en onwetend bent betreffende het lidmaatschap en de activiteiten die uw man deed bij de rebellenbeweging NPFL.

U gaf aan dat uw echtgenoot gedood werd omdat hij voor Taylor vocht en hij lid was van de rebellengroep NPFL (gehoor CGVS, p.5). Toen u gevraagd werd wat de afkorting NPFL betekende, gaf u aanvankelijk aan dat het 'Charles Taylor Rebel Group' wil zeggen (gehoor CGVS, p.5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de afkorting NPFL voor 'National Patriotic Front of Liberia' staat. Toen daarop de vraag herhaald werd, gaf u aan niet te weten waarvoor de afkorting NPFL staat en u ging verder door te stellen dat u niet weet of uw echtgenoot lid was van NPFL (gehoor CGVS, p.5). Verder had u er ook geen idee van welke functie uw man gehad zou hebben binnen de NPFL (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd waarom u er van uit gaat dat uw man een rebel was bij NPFL, gaf u aan dat zijn vrienden (J.) en (S.) dit tegen u zegden. U had er geen idee van wat hun volledige namen waren (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd wat (J.) en (S.) u verder vertelden, gaf u ontwijkend aan dat uw man u soms achter liet in Ivoorkust en hij voor drie tot zes maanden wegbleef. Toen daarop de vraag herhaald werd, gaf u aan dat ze zegden dat hij gedood werd door familieleden van mensen die hij doodde (gehoor CGVS, p.9). U had er echter geen idee van waar uw man mensen gedood zou hebben, laat staat wie hij doodde (gehoor CGVS, p.9). Verder kende u geen namen van collega strijders van uw man (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd of uw man reeds eerder problemen kende met de mensen die hem doodden, gaf u aan er geen idee van te hebben (gehoor CGVS, p.11).

Van iemand wiens man daadwerkelijk actief lid was van een rebellenbeweging en wiens man gedood werd door nabestaanden van door hem vermoorde mensen, kan men verwachten dat deze zich beter laat informeren over de activiteiten van haar man en over de mensen die hem doodden. Te meer daar u aangaf dat vrienden van uw man u vertelden dat hij een rebel was, zodat men toch zou veronderstellen dat u hen hierover meer uitleg zou hebben gevraagd. U maakte dan ook niet aannemelijk dat uw man een actief rebel was voor de organisatie NPFL.

Er dient verder te worden vastgesteld dat u vaag blijft en onwetend bent betreffende de dood van uw echtgenoot (C.J.).

U verklaarde dat uw echtgenoot (C.J.) in 2009 gedood werd door mensen met wie hij problemen had tijdens de burgeroorlog, omdat hij lid was van de rebellengroep NPFL en ze wraak wilden (gehoor CGVS, p.5). Toen u gevraagd werd wanneer in 2009 uw man overleed, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.5). Ook toen u gevraagd werd waar uw man gedood werd, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.12). Toen u verder gevraagd werd hoe uw echtgenoot overleed, gaf u aan dat u dacht dat hij terugkeerde naar Liberia en dat mensen hem niet vergaven en hem executeerden (gehoor CGVS, p.5). Toen u gevraagd werd hoe u wist dat uw man gedood werd, gaf u vaag aan dat zijn vriend het vertelde. Toen u gevraagd werd wat de naam van die vriend was, ontweek u de vraag door te stellen dat hij vele vrienden had (gehoor CGVS, p.6). Verder gaf u aan dat u nooit het lichaam van uw man zag (gehoor CGVS, p.6). Toen u gevraagd werd wie uw man doodde, gaf u aan het niet te weten en de namen van de moordenaars kende u evenmin (gehoor CGVS, p.6). Toen u later gevraagd werd wie u denkt dat uw man doodde, gaf u aan het niet te weten en er ook geen idee van te hebben (gehoor CGVS, p.8).

Gelet op het feit dat de door u beweerde dood van uw echtgenoot (C.J.) gebaseerd is op geruchten en dat u verder erg vage verklaringen aflegde betreffende de mensen die uw echtgenoot gedood zouden hebben en over de omstandigheden waarin dit gebeurd zou zijn, maakt u het niet aannemelijk dat uw echtgenoot (C.J.) daadwerkelijk gedood werd door mensen met wie hij problemen had tijdens de burgeroorlog.

Gelet op de talrijke en frappante onwetendheden betreffende het lidmaatschap van- en de activiteiten voor NPFL van uw man tijdens de burgeroorlog en betreffende de dood van uw echtgenoot (C.J.), maakt u het niet aannemelijk dat uw echtgenoot (C.J.) daadwerkelijk

mensen doodde tijdens de burgeroorlog, laat staan dat hij gedood werd door nabestaanden van de mensen die hij doodde tijdens de burgeroorlog.

Bijgevolg maakt u evenmin aannemelijk dat u niet naar Liberia kan terugkeren, omdat dezelfde mensen die (C.J.) doodden er ook zouden zijn, ze u zouden kunnen doden uit wraak en iedereen zal weten dat u zijn vrouw bent (gehoor CGVS, p.11-12). Toen u overigens gevraagd werd of u ooit problemen kende met de mensen die (C.J.) doodden, gaf u aan niet te weten wie deze mensen zijn, maar ze u misschien kennen (gehoor CGVS, p.12).

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing", van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) "zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocolen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13", van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de rechtspleging voor en de werking van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van artikel 4 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing eigenlijk enkel gebaseerd is op onduidelijkheden. De dossierbehandelaar deed nochtans nergens de moeite om verzoekster te confronteren met deze kritiek. Evenmin deed de dossierbehandelaar moeite om vragen te stellen rond verzoeksters dagelijks leven met haar echtgenoot, haar vriendenkring of die van haar echtgenoot. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoekster "traag begrijpt en moeilijkheden heeft met basieke vragen", zoals bijvoorbeeld blijkt uit het feit dat zij de volledige geboortedatum van haar kind niet eens kon aangeven. Vragen dienden meermaals herhaald te worden. Het gehoor was bovendien in het Engels, dat zij traag spreekt met een accent, terwijl zij de Europese uitspraak van het Engels moeilijk begrijpt. Verzoekster heeft nochtans haar volle medewerking geboden. De dossierbehandelaar heeft geen bijkomende vragen gesteld die zowel de houding als de moeilijkheden van verzoekster hadden kunnen verduidelijken, met als gevolg dat zij volledig gedestabiliseerd werd. Verzoekster kan zich niet verweren indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen.

Verzoekster heeft een zwaar trauma opgelopen naar aanleiding van de beleefde feiten en voornamelijk ten gevolge van het overlijden van haar echtgenoot. Zij was zelf niet politiek actief en haar echtgenoot heeft haar nooit bij zijn beroepsactiviteiten betrokken, enerzijds omdat het werk van de man traditioneel niet besproken wordt met de vrouw en anderzijds omdat het koppel slechts deeltijds samenleefde. Verzoekster leefde in Guinee als vluchteling grotendeels alleen en er was geen werk voor vluchtelingen. Zij had verder geen enkele reden of aanwijzing om te denken dat haar echtgenoot streed, tot de rebellen behoorde of hulp bood aan de rebellie. Zij had slechts een beperkt contact met de vrienden van haar echtgenoot.

Het CGVS houdt volgens verzoekster geen rekening met de specifieke context van Liberia, noch met de specifieke context van Guinee. Verzoekster heeft tijdens de burgeroorlog tal van familieleden, kennissen en burens verloren zonder dat ooit de daders van de moorden werden geïdentificeerd, zonder dat de lijken teruggevonden werden of konden worden begraven. De manier waarop de vrienden van haar echtgenoot diens dood kenbaar maakten, was voor haar niet "ongewoon" en dus geen aanleiding tot

verdere vragen. Als gevolg van het overlijden van haar echtgenoot had verzoekster geen geld meer, hetgeen haar leven en dat van haar kind in gevaar bracht. Het CGVS houdt volgens verzoekster evenmin rekening met de heel primaire levensomstandigheden waarmee vluchtelingen uit Liberia geconfronteerd werden.

Aangezien verzoekster Liberia verliet in 2001 en volledig onwetend was over de activiteiten van haar echtgenoot als soldaat en rebel, blijft zij het antwoord schuldig en is dit ook aanneembaar. Verzoekster had geen redenen om het nieuws van de dood van haar echtgenoot en zijn betrokkenheid bij de rebellengroepering te betwijfelen, omdat haar echtgenoot niet terugkwam en omdat het nieuws gebracht werd door twee vrienden waarmee haar echtgenoot "reisde". Verzoekster was totaal verrast en geschokt en had geen reden om verdere details te vragen. Verzoekster is eerlijk en oprecht geweest en heeft niets willen verzinnen, hetgeen *in casu* nadelig uitvalt.

Het CGVS behandelt de subsidiaire bescherming enkel in het kader van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch niet in het kader van artikel 48/4, §2, b). Onder verwijzing naar het reisadvies voor Liberia van het Belgische en het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken stelt verzoekster dat er geen enkele reden is om *in casu* de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet niet toe te kennen, gelet op verzoeksters hoger beschreven profiel en de algemene situatie in Liberia die uiterst gevaarlijk en gevoelig blijft.

2.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 (dat niet in paragrafen is onderverdeeld) van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and*

criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden identiteit en herkomst en evenmin aangaande haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Waar verzoekster stelt dat de *protection officer* tijdens haar gehoor op het CGVS haar niet geconfronteerd heeft met de kritiek in de bestreden beslissing en dat geen bijkomende vragen werden gesteld over zowel haar houding als haar moeilijkheden, zodat zij niet de kans kreeg "het" uit te leggen en zij volledig gedestabiliseerd werd, dient opgemerkt dat het feit dat verzoekster niet met de incoherenties werd geconfronteerd, geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de incoherenties is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoekster als enige persoon in principe wel kan weten wat zij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Verzoekster is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die zij aflegt en het is niet aan de *protection officer* om het gehoor te "sturen".

Waar verzoekster stelt dat zij de dingen traag begrijpt, moeilijkheden heeft met basisvragen en een trauma heeft opgelopen, alsook dat zij Engels spreekt met een accent en de Europese uitspraak van het Engels moeilijk begrijpt, dient opgemerkt dat verzoekster geen psychologisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat zij dermate getraumatiseerd zou zijn dat zij niet op een normale wijze haar gehoor kon afleggen. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt bovendien dat het gehoor op een normale wijze is geschied. Verzoekster noch haar raadsman maakten tijdens het gehoor enige opmerking met betrekking tot verzoeksters capaciteiten om het gehoor af te leggen. Terwijl verzoekster bij aanvang van het gehoor werd duidelijk gemaakt dat zij het onmiddellijk dient te zeggen wanneer zij een vraag niet begrijpt, verklaarde zij aan het einde van het gehoor alles goed verstaan te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 2 en 12).

Waar verzoekster stelt dat zij tijdens de burgeroorlog in Liberia tal van familieleden, kennissen en burens verloren heeft, zodat de manier waarop de vrienden van haar echtgenoot het nieuws van diens overlijden kenbaar maakten voor haar niet "ongewoon" was en geen aanleiding was tot verdere vragen, dient opgemerkt dat, aangezien verzoekster de dood van haar echtgenoot aanhaalt als een kernelement dat haar haar land van herkomst deed verlaten, redelijkerwijze van verzoekster verwacht kan worden dat zij meer informatie tracht te verzamelen aangaande de oorzaak en de omstandigheden van het overlijden van haar echtgenoot. Dat verzoekster naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging. Dit klemmt des te meer daar zij verklaarde het nieuws van het overlijden van haar echtgenoot van twee van diens vrienden te hebben vernomen (gehoorverslag CGVS, p. 8), zodat zij zeker in de mogelijkheid moet worden geacht bijkomende inlichtingen te verzamelen. Verder in onderhavig verzoekschrift stelt verzoekster bovendien "totaal verrast en geschokt" te zijn geweest, terwijl zij eerder stelde dat het nieuws voor haar niet "ongewoon" zou zijn.

Waar verzoekster aanvoert dat geen rekening werd gehouden met de specifieke context in Liberia en van vluchtelingen in Guinee, dient opgemerkt dat een verwijzing naar een algemene context niet voldoende is om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïdencificeerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier in gebreke. Er dient hierbij erop gewezen te worden dat verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde dat zij nooit persoonlijke problemen kende omdat haar echtgenoot mensen zou gedood hebben (gehoorverslag CGVS, p. 12).

Verzoekster verliet haar land van herkomst in 2001 en toont niet *in concreto* aan dat zij actueel, dertien jaar later, een vrees voor vervolging zou kunnen hebben. Zelfs indien haar voormalige echtgenoot een rebel zou zijn geweest, *quod non*, toont zij niet aan dat zij actueel in Liberia met hem zou kunnen worden geïdencificeerd.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Waar verzoekster verwijst naar het reisadvies voor Liberia van het Belgische en het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, dient opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en Nederlanders en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS